

бѣше длѣженъ да вземе позиция спрѣмо тая нова фаза на въпроса не само защото нежду назначенитѣ има и членове на Съюза, не само защото трѣбва да му бѣде скѣпа честта на цѣлото класно учителство, но и защото двата негови циркуляра повѣлително му налагаха това! —

Университетския въпросъ не е личенъ въпросъ на старитѣ професори, но въпросъ, който еднакво интересува всички слоеве на българската интелигенция и на българския народъ, и неговото недостолѣпно разрѣшение — съ помощта на недостойни за името си и званието си гимназиални учители — ще означава не пропадане каузата на старитѣ професори, а единъ националенъ позоръ. Защото, ако обществото — на първо мѣсто самитѣ стари професори, а слѣдъ тѣхъ нашето учителство и нашия печатъ — не бѣде въ състояние да направи невъзможно създаването и съществуването на единъ университетъ съ „професори“, купили званието си съ продаване на своето нравствено достоинство, — това би значило просто, че ние тъкмо такъвъ университетъ заслужаваме, и безуменъ би билъ онзи, който би ни позволилъ да имаме другъ... До вчера ключътъ на въпроса бѣше единствено въ рѣцѣтъ на старитѣ професори; отъ тѣхното достойно или недостойно държане зависѣше всецѣло разрѣшението му. Въ тоя моментъ той вече не е въ тѣхни рѣцѣ, а въ рѣцѣтъ на класното учителство. Ако стамболовщината сполучи какъ да е да реализира единъ полицейски университетъ, отговорността за това ще падне прѣди всичко върху нашето класно учителство.